

DEMOKRATEN!

Augusti/Oktober 1999

Officiellt informationsorgan för Sverigedemokratisk Ungdom (SDU). Årgång: 2.

SDU, Box 766, 191 27 Sollentuna. Tel: 08-6412 25 32.

Pg: 649 36 00-8

Ansvarig utgivare: Jimmy Windeskog. I redaktionen: Björn Söder, Ann-Sofie Hansson och Vávra Suk.

Jimmy Windeskogs ledare:

De viljelösa i centrum

I början av året tog Sverigedemokraterna ett sunt beslut då man omprövade parti-programpunkten att lämna Förenta Nationerna (FN). Eller gjorde man det? Under hela året har vi fått se att FN både är en relativt viljelös och maktlös organisation. Man har blivit överkörda och lämnat människor i sticket. Vem har idag något förtroende kvar för FN?

Naturligtvis tog SD ett korrekt beslut då man strök kravet på att lämna FN. Inget gott finns i ett sådant beslut. För SD finns det också ett mått av överlevnadsinstinkt i detta. FN:s mänskliga rättigheter får ses som en garant för vår själva överlevnad. Men detta betyder inte att FN på något sätt skulle fungera speciellt bra idag.

FN har ett flertal problem, såväl interna som externa. Internt har det blivit en klubb för inbördes beundran, en karriärstege för människor som må lägga ner all tänkbar energi för att tala om hur goda och förträffliga de själva är, men inte ens orkar se till hur vanliga människor har det eller hur verkligheten ser ut. Som kronan på skapelsen har man för att stilla sitt välfärdskomplex satt en inkompetent representant för tredje världen som ledare.

Vad det gäller inflytande och maktspråk tycks man helt ha kapitulerat inför NATO. När man idag talar om "världssamfundet" är det snarare NATO som hänsyftas än FN.

Jugoslavien var en katastrof på många plan, inte minst för FN. Att ingripa på samma sätt som man tidigare gjort i Irak framstod snart som en omöjlighet, detta tack vare vetorätten i säkerhetsrådet. Här har FN ett problem i sin själva grundvall. FN är grundat av nationer som utan att skämmas sett sig själva som mer värda än andra nationer.

Konstigt nog försökte vissa debattörer försvara NATO:s anfallskrig med Rysslands vetorätt. Vad är tanken bakom något sådant? Att man gärna vill att det skall tas gemensamma beslut, men om detta inte sker kan man lika gärna ta dem i sin egen organisation? NATO gick emot FN:s vilja - så enkelt är det att förklara det som skedde. Att sedan FN kanske av obehag inför detta skruvade lite på sig är fullständigt irrelevant.

Vad man gjorde i detta skede var att erkänna NATO:s överlägsenhet.

Grattis USA!

Likaså är FN:s agerande i samband med folkomröstningen i Östtimor under all kritik. Ärosamt var att man pressade fram själva folkomröstningen. Det är

inte lika ärosamt att man efter detta lämnade den redan utsatta befolkningen i händerna på en osedvanligt aggressiv milis. Själva flydde man ön tillbaka till säkerheten. Att göra en handling är som sagt en sak, att sedan stå för den ofta en helt annan.

Det kan låta som jag är lite onödigt irriterad på FN, men om så är fallet så är det endast av välvilja. Världen behöver ett samfund som skall kunna stå upp för demokratiska, självständiga stater. Den behöver också ett samfund som kan ställa upp för människor som lever under vedervärdiga förtryck. Tyvärr har vi inget sådant idag.

På AFA:s hemsida kan man numera läsa att SD är bortjagade, tystade och allmänt att ses som besegrade. Konstigt detta, jag tycker att vi hör denna visa år ut och år in. Det ligger naturligtvis i dessa gruppers intresse att gjuta lite mod och känsla av framgång i leden. Men samtidigt bör man ju tycka att just dessa led borde ställa sig något frågande då vi gång på gång räknas ut men ständigt går framåt. Först gick alla medlemmar över till Ny Demokrati (1992), sedan blev alla nazister (1994), sedan gick alla över till Konservativa Partiet (1996) och nu har de förmodligen försvunnit spårlöst. Men ger detta dem någonting så bjuder vi gärna på dessa ständiga "motgångar".

Dem som vill läsa om AFA:s syn på oss gör det närmast på AFA-Stockholms hemsida på www.motkraft.net/afa.

Till nästa gång....

Debatt:

DÖDSSTRAFF

- JA ELLER NEJ?

I förra nummret av Demokraten inledde förbundssekreterare Björn Söder en debatt om Sverigedemokratisk Ungdoms beslut att införa kravet på dödsstraff i sitt principprogram.

I och med detta (och ytterligare en artikel i detta nummer) har Ja-förespråkarna fått ett väldigt stort utrymme. I nästa nummer lämnas stafettpinnen över till nej-förespråkarna.

Den 23 januari, vid det extra Rikssårsmötet, röstade årsmötesdeltagarna bort kravet på dödsstraff, som tidigare funnits med i SD:s partiprogram. Ett bra beslut, tycker jag, även om jag är en av de mera hängivna dödsstrafförespråkarna både inom partiet och ungdomsförbundet. Vid SDU:s Årskongress i juli röstades samtidigt kravet på dödsstraff igenom och blev på så sätt en av de frågor där vi går tvärtemot moderpartiet.

Jag vill börja med att poängtera att jag högaktar alla motståndare till dödsstraffet, såväl inom partiet och ungdomsförbundet som i övriga samhället. De är människor som är övertygade om att de kämpar för en god sak och har höga ideal. Även om man ibland går hårt åt deras argument så förlorar man aldrig respekten för dem. Som dödsstraffsförespråkare hoppas man också på att kunna bli bemött med samma respekt.

Bakgrund

Dödsstraffet har funnits sedan tidernas begynnelse. I de första kända lagarna i Sverige - Magnus Erikssons landslag från 1200-talet - finner vi dödsstraff för många brott. I 1734 års lag stadgas det dödsstraff för 68 brott, vilket på den tiden var ganska lite i jämförelse med andra europeiska länder. I 1865 års lag gjordes en del inskränkningar och 1921 avskaffades dödsstraffet i fredstid. 1973 avskaffades även dödsstraffet i krigstid. Nuvarande svensk grundlag

säger att dödsstraff inte får förekomma.

Opinionen inom partiet svag

Opinionen inom SD för dödsstraff är i dagsläget mycket svag. Kanske beror detta på att det aldrig först en saklig och ordentlig debatt i samhället om dödsstraff. Dödsstraff har blivit något fult och hemskt. Tankar till militärjuntors avrättningar med en kula i huvudet efter en kort rättegång kanske finns hos många när dödsstraff kommer på tal. Helt förståeligt. Alla massmedier med de politiska partierna har under en lång tid gått i spetsen för ett motstånd till dödsstraff. Någon motvikt har aldrig funnits.

Opinion i samhället för dödsstraff

I en större undersökning av SIFO som publicerades 1998 fick tillfrågade svenskar svara på frågan: "Finns det något eller några brott som borde kunna bestraffas med dödsstraff?". 49% av de tillfrågade svarade ja medan 48% svarade nej. Bland ungdomar svarade fler än 50% ja. I vårt samhälle finns det, enligt undersökningen, ett stöd för dödsstraff och bland ungdomar är stödet ännu tydligare. Finns det nu en majoritet i Sverige för dödsstraff måste det till en ändring i grundlagen. Allt annat vore att ses som ett förakt för demokratin och folkviljan. Men först måste det komma igång en debatt kring ämnet.

Varför anser jag då det vara berättigat med dödsstraff för vissa grova brott? De tre ord som ofta förekommer när man försvarar dödsstraff är: *Rättvisa, människovärde och medkänsla.*

Rättvisa

Rättvisa har alltid varit hörnstenen i varje rättsstat värd namnet. All diskussion kring dödsstraffet bör inledas med

frågan om rättvisan i förhållandet till det brott som begåtts. Och rättvisa handlar inte bara om att få brottslingen gripen och dömd, utan först och främst domens påföljd, som måste vara rättvis.

Medan rättslärde och kriminologer under tidernas gång labolerat med olika rättsteorier - var tid har sin teori och sin betoning - så är det en verklighet som är bestående och aldrig försvinner från folkhavet, och det är rättvisan. Även om nu rättvisaspekten sedan länge inte fått särskilt stort utrymme i kriminalpolitiken, så finns den likväl kvar i folksjälen. Och så kommer det alltid att förbli. Ska en statsmakt i längden vinna gehör för sin kriminalpolitik så måste den utgå från rättvisan.

Dödsstraffet handlar med andra ord i sin innersta kärna om rättvisans vara eller icke vara inom rättsväsendets väggar. Önskar vi ett samhälle där man inom rättsväsendet eftersträvar full rättvisa eller ej? Hur högt vill vi värdera full rättvisa inom rättsväsendet? Ska den s.k. "humana kriminalpolitiken" som ställer brottslingens väl i fokus, istället för brottsoffrets, få ta rättvisans plats? För den som drivs av ett friskt rättspatos är inte sådana frågor svåra att svara på.

Rättvisa och Lag är gifta med varandra. Om det görs en skilsmässa mellan dem får båda svårt att överleva. Om det inte finns rättvisa förvandlas lagen, från att ha varit det hotande svärdet till att bli något av en ofarlig papperstiger, dvs vid brott utdöms inte något som i reell mening varken kan betraktas eller upplevas som straff.

Dödsstraffet kan försvaras utifrån många aspekter men det skulle räcka med att säga att dödsstraffet helt enkelt är rättvist. Mer skulle inte behövas sägas i ämnet. Mer skulle ingen behöva veta. Rättviseargumentet är så starkt och avgörande att detta enda argument är nog för att införa dödsstraffet.

SDU T-shirt

*Du har väl inte missat SDU:s nya T-shirt?
Vit med diskret logga på vänster sida.*

Postgiro: 649 36 00-8

Pris: 120:-

Människovärde

Om en rättsstat värderar en människa - brottsoffret - med högsta respekt då blir det naturligt med dödsstraff för grova brottslingar. I djupare mening handlar dödsstraffet om människovärdet.

Vad är en människa värd? Inför den frågan är det viktigt att komma till insikt om att det straff som en rättsstat tilldömer brottslingen avslöjar samtidigt vilken värdering som rättsstaten ger sina medborgare och särskilt brottsoffren.

En rättsstat kan tala sig varm om människovärdet. Men det är i handling som ordet visar sitt värde. Och ett sätt för

"Men det är i handling som orden visar sitt värde"

mig, som medborgare, att ta reda på vad statsmakten konkret ger mig för värde är att slå i lagboken och läsa vilken straffpåföljd det blir för den som kan ta livet av mig. Då får jag svar på vilt vad jag, som människa, är värd i statsmaktens ögon. Men kommer vi att acceptera rättsstatens värdering av oss när vi läser lagboken? Man kan uttrycka det så att

inför den svenska staten är en medborgares liv värderat till 3-7 år i fängelse eftersom det är påföljden för den som tar en annan människas liv. Jag menar att i det avseendet har inte Sverige en civiliserad lagstiftning, eftersom man stiftar lagar med utgångspunkt från hur brottslingen känner sig. En sådan påföljd kan knappast ses som ett egentligt straff i jämförelse med brottet, utan skall mer betraktas som nåd, hänsyn och godhet mot brottslingen. Men om en rättsstat bygger på nåd och inte rättvisa, då upphör rättsstaten att vara just en *rättsstat* och istället bli en *nödstat*.

Det är dödsstraffet som i praktisk handling mest effektivt kan bekräfta att medborgarna har ett okränkbart värde och att rättstaten respekterar människolivet. Mord är grymt, omänskligt, förnedrande och föröder människors liv och kränker mänskliga rättigheter. Av den anledningen kan det inte finnas något alternativ till dödsstraffet.

Medkänsla

Både rättskänsla och medkänsla handlar om vårt inre och våra känslor. Skillnader är att medan rättskänslan främst riktas mot brottslingen och det rättvisa straff han förtjänar, riktas vår medkänsla till brottsoffret.

Frågan om dödsstraffet får inte bara föras på ett intellektuellt plan. Vi behöver också förståelse och medkänsla

med offret och dennes anhöriga. Varje brottsoffer är en människa av kött och blod, en del av samhällskroppen. Varje brott mot en medmänniska är därför samtidigt ett angrepp mot varje samhällsmedborgare - ett brott mot mänskligheten. I den meningen är vi alla anhöriga till ett brottsoffer.

Brottslingen är däremot inte förtjänt av rättsstatens medkänsla. Den som på det grävsta sätt inte visat någon medkänsla till sina medmänniskor har ingen självklar rätt att förvänta sig rättsstatens medkänsla. Så fort ordet medkänsla nämns är det brottsoffret och dennes anhöriga som förtjänar vår uppmärksamhet.

När dödsstraffet uppmärksammas i svensk massmedia är det vanligt att det är den dödsdömde i något land som får mest uppmärksamhet. Den dödsdömde intervjuas och reportagen brukar vara fyllda av sympati, medkänsla, och förståelse för brottslingen. Men sällan tillskrivs brottet den mördades liv; hans tankar och drömmar och mål som har tillintetgjorts, och sällan får den mördades anhöriga komma till tals. Detta är ett symptom på hur sjukt rättsmedvetandet har blivit. Men det är förståeligt.

Den proffstyckarelit som fördömer dödsstraffet kan inte för mycket uppmärksamma brottsoffrens öde och offrens anhöriga. Det skulle nämligen få förödande följder. Folk skulle kunna tycka att brottslingen förtjänade döden, och gud bevara oss för det!

Den som inte kan eller vill väcka till liv inom sig rättskänsla med alla drabbade och anhöriga kan lätt komma att se på dödsstraffet med aggressivitet i hjärtat. Det är en aggressivitet som till slut kan få hjärtat att helt tillslutas för den medkänslans ton som dödsstraffet också förkunnar.

16 argument för dödsstraff

Argumentationen för dödsstraff kan bli mycket lång. Jag vill slutligen ge 16 argument för dödsstraff utan att gå in på vart och ett av dem, vilket får bli en senare fråga.

Argument för dödsstraff är:

- Det låter fullständig rättvisa ske.
- Det visar största respekt för människans okränkbara värde.
- Det försvarar människans värdighet på starkaste sätt.
- Det bejakar människans naturliga rättskänsla.
- Det uttrycker på tydligaste sätt medkänsla med alla brottsoffer och anhöriga.
- Det ger brottsoffer och deras anhöriga sinnesro och sätter punkt för brottet.
- Det är rättsstatens kraftigaste försvar till "rätten till liv" för alla medborgare.
- Det stoppar definitivt gärningsmannen från ytterligare brott.
- Det avskräcker mest effektivt från våldsbrott och mord.
- Det skapar ett lite tryggare samhälle för medborgarna.
- Det visar hur ytterst allvarligt samhället ser på de grävsta brotten.
- Det vittnar om moral och rättfärdighet.
- Det bejakar kravet på vedergällning som människan under alla tider haft.
- Det bejakar straffet som sådant och betygar att vissa brottslingar förtjänar döden.
- Det går viljan hos en folkmajoritet till mötes.
- Det avlägsnar ur ekonomisk synvinkel de stötande inslag som alternativ innebär.

Jag hoppas med denna inledande artikel att få igång en debatt om dödsstraffets vara eller icke vara. Ni får gärna höra av er till mig med era synpunkter. Debatten behövs!

Björn Söder

Du har väl inte missat...Radio-SD

Varje lördag, mellan 14.00 och 15.00 på 88mez i Stockholms närradio, kan du som bor i Stockholms området ta del av Sverigedemokraternas närradiosändningar. I direktsända program talar ledande Sverigedemokrater, så som bland annat Tomas Johansson och Gun Kullberg, om aktuella händelser och SDs reflektioner på dem. Dessutom bjuds det på mängder av trevlig musik.

ARVET FRÅN VASA

I SDU-sammanhang har det under åren förts några (irriterande) diskussioner om vilket eventuellt arv det kan finnas i dagens version av vårt kungahus. Så det är väl dags att rätta ut alla eventuella frågetecken i denna fråga.

Denna artikel tar sin start med Gustav Vasas tillträde på den svenska tronen. Med honom kom också traditionen att kronan skulle gå i arv. Det första problemet med denna nyordning kommer då Gustav Vasas barnbarnsbarn Drottning Kristina avsäger sig sin titel för att bli katolik. Således får man i den situationen gå ner i släkträdet till Karl XI:s dotter Kristina. Denna fick barn med Johan av Pfalz. Denna kusin till Drottning Kristina blev ny kung, för oss känd som Karl X.

Nästa problem kommer då Ulrika Eleonora och Fredrik I är oförmögna att skaffa barn. Åter tillbaka i släkträdet. För att hitta en kronarvinge får man lov att gå tillbaka så långt som till Kristina av Sveriges förstfödde dotter, Magdalena av Pfalz. Denne fick sonen Fredrik VII som i sin tur fick dottern Albertia Fredrika. Denne dam födde Adolf Fredrik, och då denne var i liv så hade vi en kung. Som sagt talar vi fortfarande släkten Vasa, för i rent nedstigande led hittar vi till sist Gustav Vasa.

Men hittills har det egentligen inte varit mycket att bråka om. Diskussionen börjar då Karl XIII inte får något barn utan adopterar Jean Bernadotte och denne blir ny kung som Karl XIV Johan. Med detta försvinner ju av naturliga

skäl Vasaätten ur det svenska kungahuset. Och med detta uppstår diskussionen! Har vi egentligen något att debattera då vi fortfarande har Bernadotte på tronen?

Vad dock många på något märkligt sätt har en förmåga att förbise är att den avsatte kungen Gustav IV Adolf inte dog barnlös. Hans dotter Sofia av Sverige gifte sig med Leopold av Baden och fick en son i Fredrik I. Denne

å sin sida fick en dotter i Viktoria av Baden. Och i och med denna kvinna blir det hela intressant igen. Denna dam skulle gifta sig med Leopold av Baden och tillsammans fick de sonen Fredrik, Fredrik I av Baden. Fredrik I av Baden skulle å sin sida få barnet Viktoria av Baden.

Med Viktoria av Baden kommer vasaätten in i det svenska kungahuset igen. Först genom att hon gifte sig med Gustav V. Senare får de också barn och den förstfödde sonen blir kungen Gustav VI Adolf.

Således, när barnbarnsbarn beträder den svenska tronen (hennes barnbarn Gustav Adolf dog innan han fick kronan och då gick den vidare till hans förstfödde son) så är det vår nuvarande kung Carl XVI Gustaf vi talar om.

Vi har alltså en röd tråd mellan vår kronprinsessa Viktoria och Gustav Vasa. Förvisso ställs Karl X, Karl XI, Karl XII, Ulrika Eleonora, Karl XIV Johan, Oskar I, Karl XV, Oskar II och Gustav V utanför. Men det gör vårt kungahus till ett av världens äldsta och ädlaste. Bara det är ett skäl till dess bevarande.

Gustav Vasa

Karl IX

Kristina av Sverige

Magdalena av Pfalz

Fredrik VII av Baden

Alberta Fredrika

Adolf Fredrik

Gustav III

Gustav IV Adolf

Sofia av Sverige

Fredrik I av Baden

Viktoria av Baden

Gustav VI Adolf

Gustav Adolf

Carl XVI Gustaf

Prinsessan Viktoria

Kultur:

RÄTTEN TILL FÖRSVAR

Att kräva att Sverige skall grundlagsfästa den okränkbara rätten till liv visar på en stor och human respekt för livet och dess skönhet. Jag anser att dödsstraffet inte på något sätt står i konflikt med detta utan tvärtom ger styrka och allvar åt orden.

Att det blivit debatt i detta ämne måste förmodligen bero på ett missförstånd. Låt oss på en gång fastslå att kriminalpolitiken har ett primärt syfte allena - att försvara folket från brottsliga gärningar. Allt annat är av sekundär betydelse. Visst är det jättebra om man kan kombinera ett frihetsberövande med vård av en eventuellt sjuk människa. Men detta skall alltid stå bakom kravet att kriminalpolitiken skall skydda människor från brott.

Dödsstraffet fyller funktionen som den yttersta utvägen. En person kan ha begått ett så pass allvarligt brott att han aldrig kan betala av sin skuld till samhället. En person kan ha begått ett så pass allvarligt brott att man måste se till att han aldrig kan göra om det.

Dödsstraffmotståndare tycks förbise att statens roll är att beskydda dess medborgare. En människa som väljer att begå en brottslig gärning väljer själv att ställa sig utanför samhället. I samma sekund han ställer sig själv över rådande lag ställer han sig också utanför samhällets beskydd. Rätten till liv är okränkbar, den är okränkbar för offret - inte för den som anser sig kunna formulera om lagar och förordningar.

Om den okränkbara rätten till liv skulle omöjliggöra

dödsstraffet så innebär det också att det skulle omöjliggöra rätten till nödvärn. För vad händer då i en långt gående situation där det enda sättet att rädda sitt eget liv är att ta ett annat?

Man kan också ta detta ett steg längre. Hur skulle vi agera i ett läge där Sverige hotas av ockupation och ett krig bryter ut? För att försvara oss skall vi naturligt ta till alla tänkbara medel. Men tolkar man den okränkbara rätten till liv på ett felaktigt sätt så skulle man kunna komma fram till slutssatsen att man helt enkelt inte kan ta livet av fienden.

Nej, jämförelsen är inte orättvis. Dödsstraff är ett försvar. Ett försvar av livets okränkbarhet, ett försvar av kollektivet och rättigheten att leva i ett liv utan skräck.

Med det inte sagt att man inte kan ifrågasätta SDU:s hållning på något sätt. Jag menar att den till viss del är alldeles för diffus. Konkret vet man inte exakt vilka brott som kan komma ifråga och det är en stor svaghet, försvar är inte alltid berättigat. Inte heller skriver man i vilken instans man kan utdöma detta straff. Jag anser att det endast kan vara Högsta Domstolen (HD) som skall kunna utdöma detta straff.

Det finns alltså utrymme till förbättring i denna fråga, och ges debatten bara en chans att existera i ett civiliserat och öppet debattklimat är jag övertygad om att vi redan vid nästa Årskongress kommer fram till en formulering som fler kan känna sig tillfreds med.

Jimmy Windeskog

Skåne-Kurien

Skåne-Kurien är den nyaste SD-tidningen. Den innehåller pressklipp från den gångna månaden, samt historia och artiklar. Den utkommer 12 ggr per år och innehåller 16-26 sidor och har färgomslag.

Provnummer: 20 kr
Postgiro: 184 58 57-0

Kultur:

GÖTISKA FÖRBUNDET

Götiska förbundet var ett fosterländskt sällskap i Stockholm, som var verksamt under åren 1811-1824. Det bildades av några unga män som tjänstgjorde på ämbetsverken i huvudstaden. De hade alla varit kamrater i Uppsala och flertalet av dem var värmlänningar. De beslöt att benämna sig själva med götiska namn, benämnde sina sammankomster stämmor och sin sammanslutning Götiska förbundet.

Eldsjälen i förbundet var kanslisten Jakob Alderbeth som föreslog sina vänner att de skulle ge en fast form och ett bestämt mål åt sin förening. Huvuduppgiften skulle vara att utveckla moraliskt patriotiska strävanden samt praktisera nordisk fornforskning. Han författade inledningen och uttalade grundtankarna till de stadgar som antogs 16 februari 1811. I dem uttrycktes förbundets syfte med orden "Förbundet vare en broderlig förening af män, egnade åt upplifvandet af de gamle göthers frihetsanda, mannamod och redliga sinnen". Göterna skulle syssla med forskning i de fornnordiska sagorna och studier av våra fornlämningar. Bland de elva stiftarna som kallades stamgöter, var Erik Gustaf Geijer den mest betydande. Så småningom invaldes författare och konstnärer som: Esaias Tegnér, Per Henrik Ling, Arvid August Afzelius, Johan Gustav Liljegren bland andra.

Inalles uppgick ledamotsantalet till 93. Vid stämmorna skedde först uppläsning av protokoll och berättelser. Föredrag och tal blandades med överläggningar och därpå vidtog själva gillet. Under gillet tömdes hornen med gamman, lämpliga sånger avsjungs och Bragebägaren höjdes till utmärkta bröders ära. Sammankomsterna hölls om vintern i frimurarbarnhuset och om somrarna i fria luften, helst på någon öppen plats i skogen. Som högtidsdag firades instiftelsedagen, 16 februari. Den av förbundet utgiv-

na tidskriften Iduna hade stor betydelse i dåtidens litterära och kulturella liv. Det var Erik Gustaf Geijer som väckte förslag om denna publikation (25 maj 1811), vars första häfte utkom i juli samma år. Ursprungligen bar tidskriften titeln "En skrift för den nordiska fornålderns älskare" men denna titel borttogs 1813 för att medge vidsträcktare planer. Av innehållet märks först och främst Geijerts epokgörande nordiska dikter bl.a. "Vikingen" och "odalbonden" och filosofiska historiska och litterära avhandlingar. Därefter uppmärksammades Esaias Tegnér's dikter, särskilt de 1820 och 1822 offentliggjorda sångerna ur "Fritiofs saga". Afzelius lämnade i Iduna översättningar från isländskan och ett flertal personer skrev arkeologiska avhandlingar. De samtida Danska fornsträvandena omnämndes också flitigt. Bland övriga bidragsgivare kan nämnas Atterblom, Hammarsköld, Ling och Nicander.

Götiska förbundet fick en stor betydelse för vår konst. De första strävandena för en "götisk" nationell konst utgick från Ling, som 1814-17 höll föreläsningar över "de nordiska myternas användande i skön konst" samt hade en lärjunge och entusiastisk beundrare i Bengt Emil Fogelberg.

Genom en stor gåva pengar av G.U. Silverhjelm anordnade förbundet 1817 en pristävling för konstnärer som ur den nordiska mytologin hämtade ämnen för framställningar. Denna tävling följdes snart av nya, bl.a. en anordnad konstutställning 1818 där Götiska förbundet tävlade mot Konstakademien. I denna tävling deltog skulptören Fogelberg med de första skisserna till "Odin och Thor", som i slutgiltigt skick nu står i Nationalmuseets trapphall.

På grund av att de ledande personligheterna i Götiska förbundet fick allt större tidsbrist avtynade förbundet tyvärr på 1820-talet. Det upplöstes dock formellt först 1844, efter Alderbeths död.

Ann-Sofie Hansson

Bokrecension:

BREV FRÅN NOLLPUNKTEN

AV PETER ENGLUND

Peter Englund är förmodligen rätt känd och relativt uppskattad hos den generelle nationalisten. 1988 släppte han sitt debutverk, Poltava - en synnerligen stark och levande skildring av ett av våra mest kända slag. Denna bok är inte alls lika rolig att läsa, men inte för att den skulle vara dålig.

Peter Englund är långt från en nationalist, tvärtom är han synnerligen vänsterinriktad. Om inte annat har han bevisat detta som skribent i Moderna Tider.

Men trots att en bok som "Brev från nollpunkten" ovillkorligen på ett sätt eller annat måste beröra politik är inte detta något som stör, inte speciellt i alla fall.

"Brev från nollpunkten" består av sex stycken uppsatser. Dess röda linje är krig och förtryck på 1900-talet och dess katastrofala följder. I rask takt avverkas 1:a världskriget, Stalins utrensningar, det tyska och sovjetiska förtryckarstaternas konstnärliga framställning, judeutrotningen, bombningarna av Hamburg under 2:a världskriget och slutligen atombombningen över Nagasaki.

Att Englund är en duktig författare med en osedvanligt levande stil visste vi redan. I denna bok tar han denna konst till nya höjder. Englund pendlar på ett stort sätt mellan att beskriva personliga levnadsöden och karaktärer och världspolitiska händelser. Det enda som är tråkigt med detta är att han valt samma form i alla uppsatser och det kan således bli något tjatigt och enkelspårigt.

Som sagt är detta ingen rolig bok att läsa. Redan första kapitlet träffar en som ett knytnävsslag i magen, och fortsätter sedan att slå. Just detta kapitel gör en illamående. Vi får läsa om den fullkomliga extas som bröt ut i Europa i samband med 1:a världskrigets utbrott. Hur unga idealistiska människor inte kan vänta att få byta bort sin grå vardag och slänga sig ner i skyttegravarna. Med citat och dag-

böcker visar Englund på ett väldigt gripande sätt att kriget faktiskt av många sågs som något positivt, som renande och produktivt. Någonting många skulle omvärdera under massmorden, den mänskliga förnedringen och gasattackerna.

Englund har ett genuint intresse för konst och arkitektur vilket ger denna form av litteratur helt nya dimensioner. Vi får följa konstnärer i 1:a världskrigets skyttegravar och se kriget med deras ögon och vi får se hur ideologin förändrade arkitekturen i Tyskland och Sovjet. Det är gripande och känns som en rätt ny infallsvinkel.

Kapitlet om Stalins utrensningar är väldigt intressant. Englund bollar med siffror (t.ex. hur många som blev gripna, var under utredning och blev satta i Gulag), vansinnet tar sig sådana former att man knappt tror att det är sant.

Den enda delen som känns lite arbetsam att ta sig igenom är den om judeutrotningen. Inte för att den skulle vara ointressant utan snarare för att det redan har skrivits så ofantligt mycket i ämnet att Englund inte tillför så mycket. Men samtidigt så är det svårt att se en sådan här bok utan den delen.

Också delen om Nagasaki är gripande. Vi får läsa om amerikanska forskare som blir utom sig av glädje när de får reda på att staden blivit bombad. Man blir äcklad, känner sig förnedrad och blir allvarligt rädd!!!

"Brev från nollpunkten" är en bok som alla nationalisterna borde läsa. Även om inte Englund menar det i sin bok så visar den på ett ytterst brutalt sätt upp behovet av nationalism. Samhällen som ger andra samhällen samma rätt att existera och verka självständigt. Inte minst i med Jugoslavien i åtanke blir denna bok, trots dess historiska vinkel, brinnande aktuell.

Boken bör finnas att låna eller beställa hem på närmaste bibliotek - vilket sannerligen bör göras!

Jimmy Windeskog

Organisationen:

SDU:S NYA STÄLLING INOM EURONAT-UNGDOM

Den 15-16 juni var det dags för ännu en representation för SDU utomlands, nämligen i Frankrike. SDU fick även i år delta i FNJ:s (Front National de la Jeunesse) sommaruniversitet på det historiska slottet Neuvy sur Barangeon, i länet Cher. Andra europeiska ungdomsorganisationer som representerade var italienska Forza Nuova och spanska Democracia Nacional, som sände var sin representant.

Det märktes ändringar i FNJ:s trupper. Färre ungdomar deltog i årets möte, på grund av ett antal avhopp till Mégrêtsidan. Däremot var stämningen bland ungdomarna mycket god och det goda humöret rådde under hela tiden. SDU besökte de unga kvinnor och män som arbetade på sommaruniversitetet.

SDU fick under sammankomsten lyssna på tre tal. Det första hölls av Sima Mraovitch, forskare på Centre National de Recherche Scientifique (Centrum för Naturvetenskaplig Forskning), som talade om manipuleringen av opinionen under kriget i Kosovo. Det andra hölls av Bruno Gollnisch, Europaparlamentariker, Front Nationals generalsekreterare och förnämde akademiker (doktor i internationell rätt, Professor i japansk rätts- och handelsspråk vid universitetet i Lyon III samt leg. advokat i Paris), som talade om den utbredda perverteringen och förvrängningen av språket i vardagslag samt uppmanade ungdomarna att tro på sina åsikter och våga stå för dem. Det tredje talet hölls av Carl Lang, Europaparlamentariker och Front Nationals generaldelegat, som talade om Europapolitik och EU.

Mötet mellan de europeiska deltagarna präglades av SDU:s nya ställning i Euronat-Ungdom. **SDU, har liksom Vlaams Blok Jongeren i Belgien, sänkt sig ned till**

observatör inom samarbetet och kommer att hålla sig till detta status, eftersom SDU anser att samarbetet har blivit alltför centrerat kring Medelhavet, och att känndomen om deltagarna inom Euronat-Ungdom är alldeles för låg. Det är viktigt för Sverigedemokratisk Ungdom att veta var deltagarna står i olika frågor, vilket också utlovades av de flesta deltagarna i Euronat-Ungdom då organisationen bildades. Till dags dato har SDU knappt fått reda på något alls om deltagarnas ideologi eller politiska program. SDU är faktiskt det enda förbundet som hittills översatt sitt moderpartis partiprogram till franska, vilket ju är Euronat-Ungdoms samarbetspråk. SDU anser att det är omöjligt att samarbeta med partier och organisationer som har åsikter som SDU inte kan stå för. Ett annat skäl till missnöje är att de uppgifter som delats ut på möterna inte har utförts i någon större utsträckning. SDU är förmodligen den organisation som bidragit med mest arbete vid sidan av fransmännen. Vi har gjort allt som ankommit på oss.

Fokuseringen på Medelhavet har lett till att det inte finns några representanter från norra Europa, vilket har gjort att SDU har försummat kontakter med andra partier och organisationer i vårt närområde som till sitt arbetssätt och ideologi liknar oss mer. Därför anser SDU att ett samarbete inom Euronat-Ungdom är omöjligt så länge inget stabilt samarbete inletts med våra broderfolk i Norden.

Att vara observatör inom Euronat-Ungdom kommer för SDU att innebära att SDU får ta del av information och beslut som fattats inom Euronat-Ungdom, men SDU kommer inte att kunna påverka samarbetet på något sätt samt fatta några beslut. Kort sagt kommer SDU att hålla sig "à jour" med vad nationella i Europa åstadkommer, men inget aktivt samarbete inom Euronat-Ungdom kommer längre att vara aktuellt för SDU. Euronat-Ungdom lär nog gå framåt, men utan SDU!

Mikael du Bouzet

SETT OCH HÖRT!

Ibland är det inte klokt vad man skall behöva uppleva, och tydligen skall behöva tolerera. Under Stockholm Water Festival uppträdde kulturberikaren och "artisten" Ken. Under sitt uppträdande uppmanade han bland annat publiken att anfälla slottet och våldta prinsessan Madeleine (som i och för sig bor på Drottningholm...). Ken polisanmäldes för detta men kunde naturligtvis vänta sympati hos många inom etablissemanget. Bland annat satt Claes Malmberg och Lennie Norman i TV-programmet Måndagsklubben (som går på onsdagar) och försvarade Ken. "Rätt till yttrandefrihet" kallade man det, "uppmaning till brottslig handling" var vad det egentligen var - och enligt vår lagstiftning så infaller detta inte under yttrandefriheten. Apropå ingenting så var en annan kulturberikare, Lars Lindroth, igång och antydde saker angående prinsessan för några år sedan. Hon har tydligen en viss dragningskraft hos vissa.

Ken "bad om ursäkt" ett par dagar senare. Han gjorde det genom att förklara att han "älskade" Madeleine, vilket förmodligen lämnade henne sömlös ett bra tag.

Det var antagligen lika bra att årets vattenfestival var den sista i raden. Men Ken behöver inte gråta, nästa år kan han ju uppträda på Gay Pride-festivalen.

Postverket har tydligen planer på att het skippa samtliga av landets post-

kontor.

Det kallar vi rationalisering!!!

I Norge gick Fremskrittspartiet fram ytterligare i de val man nyss hade där, nu har man över 16%. Denna framgång kallade Expressen en "välförtjänt tillbakagång". Om det är en tillbakagång att få fler sympatisörer så önskar vi i den andan Expressen all lycka och framgång.

Även i Tyskland är det glada miner! Där har det nationaldemokratiska partiet DVU (Den tyska folkunionen) gått framåt och tagit sig in i ytterligare två delstatsparlament. Det är bara att gratulera och hoppas att den tyska nationella krisen, med idiotisk konkurrens mellan i stort sett identiska partier, till sist kan få sitt slut.

Sämre gick det i Frankrike i EU-valet. Le Pen-falangen lyckades bara få in hälften så många representanter i Europaparlamentet av de man hade innan valet, Megrét-falangen fick inte in någon. Men kanske detta till sist sätter stopp för de problem man haft på den fronten. Annars tog sig ett nytt nationaldemokratiskt parti in i Europaparlamentet från Frankrike.

I Höörs kommunfullmäktige har SD lagt fram en anspråkslös förfrågan om att man tillsammans med vänsterpartiet (de två partier som inte får sitta med i kommunstyrelsen) skall få sitta som observatörer i kommunstyrel-

sen, utan rätt att rösta eller yttra sig. Tror ni att detta röstades igenom? Naturligtvis inte, vilket återigen visar att många har svårt för demokrati och respekt för andras åsikter.

I Trollhättans fullmäktige har SD motionerat om att samtliga barn i kommunen skall utbildas i simning. Vi återkommer när vi vet hur de gått i denna fråga. Men förmodligen blir det väl ett nej då förslaget kommer från just oss.

Den 18:e september höll den förenade vänstern "gatufestival" i Stockholm, på sitt eget lilla sätt som vanligt. För skall man ha en festival måste den naturligtvis vara olaglig (utan tillstånd), deltagarna måste vara beväpnade med allehanda vapen, skadegörelse måste naturligtvis ske och avslutningsvis skall man kasta föremål på polismakten.

Och vad händer? Jo, debatten koncentreras på om polisen gjorde rätt när de ingrep eller inte!

En av dem som reagerade på polisens "tilltag" var naturligtvis Gudrun Schyman. Schyman hade samma vecka också gått ut och sagt att vänsterpartiet måste närma sig den icke-demokratiska vänstern. Vad hon talar om är militant veganer, "antifascister" och annat pack.

Men vi skall väl vara tacksam att hon och hennes parti äntligen bekänner färg. Nu väntar frågan, är det högmod eller genidrag?

SDU Syd / debatt:

KOSOVOKRIGET OCH DESS KONSEKVENSER

Den 24 mars gick USA och dess NATO till anfall mot rest-Jugoslavien. I 78 dagar varade kriget. Det fördes som både ett bombkrig och ett ekonomiskt krig.

Nu i efterhand kan man konstatera att vi som protesterade mot anfallet (SD tog som enda parti ställning mot kriget, reds anm) hade rätt och att vi gjorde det av flera skäl.

Då anfallet på USA:s initiativ genomfördes utan bemyndigande av FN:s säkerhetsråd innebar NATO:s agerande ett avståndstagande från det formella internationella rättssystemet som upprättats efter 2:a världskriget. Vad vi som protesterade mot kriget anförde som argument mot ett militärt ingripande var att den pågående etniska konflikten i Kosovo skulle trappas upp av krigshandlingar; leda till ett intensifierat folkdrivande och till ett ömsesidigt mördande vilket för överskådlig tid omöjliggör en fredlig samlevnad på Balkan. Vi som motsatte oss det militära ingripandet utpekades som naiva och Milosevic-lakejer, från liberaler till västerpartister och Sverigedemokrater...

Att kriget fördes för ideals skull - och inte för marknader, makt och kontroll - måste man vara dum eller extremt blåögd (som t.ex. folkpartiledaren Leijonborg) för att inte inse. Washingtons och NATO:s nutida tal om *mänskliga rättigheter* har precis samma värde som under förra århundradets Moskvas tal om de *små folks frihet*, dvs vackra ord att lura folk med. Kriget innebar serbisk massfördrivning av - och mord på - albaner.

Ockupationen innebär nu albansk massfördrivning - och mord på - serber och zigenare. Folkhatet blir en historisk betstående realitet. Det kalla krigets tvåpoliga värld har inte efterföljts av en mångpolig värld utan USA:s hegemoni. Dock är denna hegemoni långt ifrån absolut. Regionala, etniska och sociala konflikter tilltar. USA spelar nu med i dessa, som på sin tid det brittiska imperiet. Det väntar flera nya krig längre fram, också i Europa. Denna instabila hegemoniperiod kan sträcka sig över många år av rätt blodiga konflikter innan det går för USA som det gått för det spanska väldet och det brittiska imperiet.

Gunnar Jervas, expert hos försvaret (FOU), påpekade att Kosovokrigen visar på att Sverige borde satsa på medel- och långdistansrobotar i försvarssyftet. Hade Belgrad haft medeldistansrobotar

eller egna kärnvapen och möjlighet att nå åtminstone mål i Europa hade vi sluppit kriget. Varken Tyskland, Frankrike eller Storbritannien skulle ha gått med i kriget om det kunnat kosta Paris, Berlin eller London. Problemet detta skapar är att allt fler stater skaffar sig kärnvapen för att inte riskera att drabbas av samma öde. Vi har redan sett hur Indien och Pakistan rustar upp och skaffat sig kärnvapen.

- Nu kommer terrorbalansens mångpoliga tid, säger de. Den stat som inte skaffar sig kärnvapen till skydd mot USA dömer sig till lakej.

Intressant är att Kina ändrat uppfattning i denna fråga. Det land som vill bevara sin självständighet gentemot USA måste skaffa sig kärnvapen. Erfarenheterna från Indien och Pakistan visar att staterna, för att bevara sin självständighet gentemot Washington, måste förbereda sig på att stå emot de ekonomiska angrepp som följer ett sådant beslut - samt att kärnvapenspridningen inte bara utgör det hot mot världsfreden som USA utger den för att vara, utan också utgör ländernas kanske enda sätt att försvara sig.

Världsfreden avgörs inte av USA utan av att ha möjligheten att beseгра dem.

Det moderna högteknologiska kriget är ekonomiskt ogenomförbart för små och fattiga stater. Enbart kostnaden för ett av de plan som USA använde mot Jugoslavien skulle knäcka många länders ekonomi. En analys blir att U-länderna - inklusive Kina - måste undvika fällan att delta i en högteknologisk kapplöpning och rusta sönder sin ekonomi. Men svagheten i de rika länderna består bland annat i oviljan att offra liv. U-länderna och andra länder som vill stå emot USA måste dra nytta av detta för att kunna slå tillbaka.

Det som gäller är att inte spela på motståndarens villkor. Man måste därför på allvar studera även andra stridsmetoder än de konventionella. Så till exempel hur man medvetet kan arbeta med dataintrång och föra statsgerilla-krig i motståndarens rygg.

Försvarspolitik förs idag på flera vis på samma sätt som anfälls-krig sker till största del genom CNN och dess nyhetsrapportering. Man kan inte låta sig begränsas till krig på slagfältet.

Jens Leandersson, Hanna Ericsson, Björn Söder

SDU Väst:

FULL FART FRAMÅT!

Har det varit problem tidigare i SDU:s västdistrikt så tillhör detta numera det förgångna. Sedan årsmötet i somras har nya och mer funktionella arbetsformer praktiserats. Då SDU:s främsta uppgift är att verka för ett nationalistiskt genombrott har man redan nu siktet på valet 2002!

Innan valet 2002 är målsättningen att besöka samtliga kommuner i Västra Götaland för att där sprida både SDU- och SD-blad. Till detta arbete kommer det att krävas mycket aktivister, så det är av största värde att DU hör av dig till oss för att göra din insats (se adress nedan).

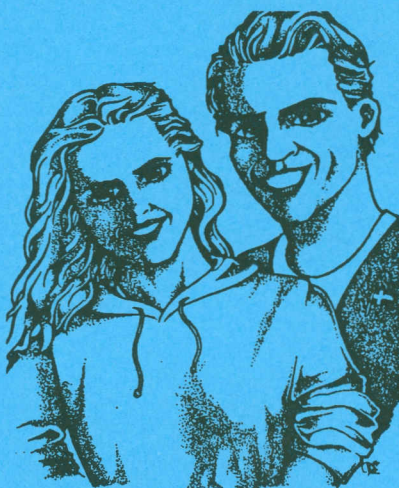
SD:s nya blad är just på ingående, och så fort vi fått dessa så sätter detta arbete igång.

Under sommaren och hösten har det i västdistriktet delats ut SDU - och s.k. "strutsblad". Detta

har skett i Stenungsund, Fiskebäckil, Grästorp samt områden kring kusten.

I Stenungsund har det hållits informationsmöte för nya, friska aktivister. Bland annat talades det om arbetsformer och chanserna och möjligheterna att i framtiden på orten bilda en kommunförening i SD:s regi.

SVENSK UNGOM

SVERIGES FRAMTID

Förutom den rent arbetskrävande delen av aktivismen så återkommer mer sociala aktiviteter med jämna mellanrum. Bland annat har det hållits en mycket lyckat och uppskattad pubkväll i Uddevalla.

Dessutom hålls det varje månad planeringsmöten där bland annat datum för de olika aktiviteterna bestäms. Vid dessa möten är samtliga medlemmar i SDU Väst välkomna. Så att det är bara att höra av dig om intresse finns.

Erika Borgstedt

Adressuppdatering!

SDU Väst

Box 7045

461 07 TROLLHÄTTAN

Tel; 0520-328 17 (NYTT)

Tel; 0704-36 52 46

Hemsida: move.to/sdu-vast

SDU VÄST SDU VÄST SDU VÄST SDU VÄST

SDU Öst / debatt:

STATEN SKALL INTE DÖDA

Björn Söder argumenterar i sin artikel (se; "Motsägelse?" i förra nummret) för att man kan förverka sin rätt till liv genom att kränka denna rätt hos någon annan. Här måste jag till fullo hålla med Björn. Illgärningar som klart visar att personen inte sätter värde på andras liv har förverkat rätten till sitt eget, och här menar jag inte främst inför rättsstats-överheten, som Björn uttrycker det, utan i en moralisk mening.

Men jag hävdar ändå att hur mycket man än tycker att personen inte har rätt att leva, så medför det inte att man har rätt att ha ihjäl personen. Allra minst staten. Staten skall inte syssla med att döda sina medborgare.

Här måste jag genast inflika att samhället naturligtvis måste skyddas från en sådan brottsling och absolut och ovillkorlig livstid är därför helt nödvändigt. Detta saknas idag, tvärtom vet alla brottslingar att vad de än begår för brott så kommer de att vara ute en dag igen. Så får det inte vara.

Vad är det då för mening med att ha en människa inlåst

för all framtid? Blir det inte dyrt? Det ekonomiska argumentet kan vi snabbt hoppa över genom att påpeka att de dödsstraff vi talar om skulle bli högst några per århundrade. Att då försörja en eller några personer extra per århundrade är inte någon väsentlig utgift. Dessutom vill jag verka för att brottslingar sätts i arbete i möjligaste mån, då det dels sänker kostnaderna för deras uppehälle, dels är det fostrande, vilket är särskilt viktigt för de som inte sitter på livstid.

Meningen med att inte ha dödsstraff är alltså att visa att ingen får döda, inte ens staten. Visst förtjänar inte brottslingen att leva, men det är inte vår sak att döda honom.

Förutom detta är min tanke den, att genom att låta brottslingen leva ger man honom chans att tänka, fundera och möjligen tillföra samhället och världen något. Många filosofer har suttit på sina kammare och funderat, dikter och konstverk har tillkommit i avskildhet. Om någon är en kall och känslolös mördare kan han kanske fortfarande vara ett geni på något annat område

Våvra Suk

SDU Öst / debatt:

ORDET INVANDRARE

Svenska språket saknar idag ett bra uttryck för dem vi SDU:are ser som ett främmande element i samhället, sådana som utgör en ickesvensk del i Sverige.

Själv ordet invandrare beskriver delvis en annan grupp av människor, nämligen alla som invandrat till Sverige. Alltså inte deras barn, men väl alla norrmän som flyttat till Sverige.

Men vi ser fortfarande en assyrier som utlänning om han är född av assyriska föräldrar och dessutom kanske helt behållit den kulturen och språket. Däremot ser vi inte en finländare bosatt i Sverige som främmande, även om han är född i Finland. Inte heller adopterade personer ses av de flesta som främmande i Sverige om de är uppväxta i vår kultur, även om adoption i sig kan medföra en del identitetsproblem och solidaritetssplittringar för personen i fråga.

Hur skall vi då beteckna de personer vi inte anser hör hemma i Sverige, dvs personer som inte assimilerat sig och inte har någon möjlighet eller önskan att komma in i det svenska samhället i framtiden? Det ska gälla alla oavsett medborgarskap eller land de är födda i. Naturligtvis kan vi inte referera till hudfärg eller något liknande som media ofta använder och lurar oss att använda. Det är de kulturella skillnaderna som är avgörande och ju större de är, desto svårare är det att anpassa sig, ibland omöjligt. Finns det alltså något ord som inte kan missförstås, så att inte personer som vi inte avser skall känna sig utpekade? Eller ska vi lansera ett nytt

ord?

Tidigare har vi använt uttryck som "utomeuropeiska invandrare" och "icke västerländska invandrare". Detta för att just påpeka att ju större den kulturella skillnaden är, desto svårare är det att anpassa sig. De flesta som inte har sitt ursprung i vår kultursfär anpassar sig aldrig, och det är just dem vi vill peka ut med detta begrepp. Ett annat uttryck som används är just "invandrare som inte anpassat sig", men det är för långt och saknar slagkraft.

Jag föreslår här ett uttryck som jag tycker passar in - främpling. Alltså någon som vi uppfattar som främmande, icke hörande hemma i Sverige. Möjligen skulle man kunna utöka det till "etnisk främpling", men det ger fel associationer. Skall man vara lite tydligare kan man säga "oanpassbar främpling" eller "icke assimilerbar invandrare". "Kulturberikare" är ett ord som etablissemangen själva lanserat och det har just den fördelen att det betonar skillnaderna i kultur. Men även om det gick att använda en tid har det nu fått en oseriös stämpel, så att vi i princip bara kan använda det i skämt eller informella sammanhang.

Eller det kanske finns ett gammalt svenskt hederligt uttryck som har innebörden av en utländsk vettvilling. Hur som helst behöver vi ett uttryck för människor av typen; "jag vill inte bo i Sverige, jag vill bo i Rinkeby".

Våvra Suk

SVENSK HUSMANSKOST

Väldigt ofta får man som nationell höra att det finns inget som är svenskt, kåldolmar kommer från Turkiet och allt annat också för den delen. Det är ofta mångkulturens lakejer som kommer med konstiga påståenden, som för de är sanningar efter årtal av intensiv propaganda mot svenskarna från alla möjliga håll. Det gäller då att sakligen kunna bemöta dessa illvilliga lögner på ett bra sätt.

Jag tänkte nu ta upp något som vi inte kan leva utan, något som verkligen hör den svenska kulturen till, något som är uppbyggt kring den äkta svenskheten, nämligen maten. Mat är ju något vi inte kan leva utan och som i högsta grad hör till kulturen.

Anledningen till att jag skriver att den är uppbyggd kring den äkta svenskheten är att den kan inte vara så mycket annat, husmanskosten har gamla anor och var i det tidiga skedet mycket regional, man lagade maten av det som fanns att tillgå på gården, i skogen, sjön och i jordbruket, på så sätt har många fina klassiska rätter uppstått. En del av rätterna kan till och med ha blivit till för över tusen år sedan, när man endast hade öppen eld att tillgå, kolbullar från Dalarna är ett sådant exempel. Senare började man inhandla varor som var billiga och lätta att få tag i, på så sätt utvecklades rätterna. Man behöver till exempel åka till Kina för att äta sötsur mat, vårt svenska dillkött med genuina svenska ingredienser är minst lika gott som några sweet & sour-räkor.

Gemensamt för de flesta rätterna är att de är rustika och mättande, har ett bra näringsvärde och ofta en enkel tillagning.

Sverige är ett mycket rikt land, rikt på traditioner och råvaror. Vårt avlånga land med hundratals sjöar med växlande salthalt och temperatur har gett oss en stor artikedom bland fisksorter. Ärligt talat, vilken

medelhavsfisk kan tävla i smak med en aborre som man själv fångat och grillat? Våra djupa skogar har gett oss ett stort utbud av vilt och dessutom svamp och bär av alla möjliga sorter. Varje sommar och höst mognar dessa till en smak som verkligen saknar motstycke. Tänk vilken naturlig skatt det är ått kunna gå ut i skogen och plocka dessa underbara ting (långt ifrån alla länder har Allemansrätt), för att sedan ta hem de och laga till en riktig god middag med dessa som tillhör.

Vårat vilt är också något att vara stolt över, här kan djuren ströva fritt och äta naturlig föda. På många ställen i Europa föds djuren upp i inhägnader på konstfoder och släpps ut någon vecka innan jakten och skjuts sedan som vilt. Dock rör sig detta mest om fåglar. Nog om detta, vi vet alla att Sverige på många sätt är ett land att vara stolt över.

Ett arv från forna tider är att vi idag äter råa livsmedel, då kunde man inte alltid, eller hade man inte kunskapen att tillaga dem. Inlagd sill, gravad strömming, färfiol och råbiff är några exempel på sådana. Uråldriga traditioner dör inte ut, i dagens samhälle glömmes vi helt enkelt bort dem. Detta gäller självklart inte bara frågan om tillagad eller rå föda.

I början skrev jag om kåldolmar och nämns bör kanske att deras ursprung är från Turkiet, det vi äter är dock en försvenskad variant av deras vinblads-koldolmar. Det är ju absolut inget ovanligt när det gäller mat att man tar intryck från andra, andra har ju också tagit intryck från oss.

Dolmarna tros ha kommit genom turkiska fodringsägare som "gästade" vårt land, som fått hemlängtan och bett någon kokerska att försöka på sig den färsfyllda blandrätten.

Detta är endast en ytlig presentation av det svenska köket för att förstå bättre kan man låna böcker på biblioteket. Det finns mycket gamla kokböcker som innehåller riktigt genuint svenska rätter. Det handlar helt enkelt om så mycket annat om att läsa gamla böcker för att förstå vårt lands storhet.

Peter Karlsson

VÁVRA SUK

I vår serie av intervjuer av de personer som leder arbetet inom SDU har nu turen kommit till Vávra Suk från Stockholm, vice ordförande för SDU Öst.

Vávra är tjeckisk nationalist som valt att hjälpa oss svenskar i kampen för vårt land och det svenska folkets oberoende.

Varför kämpar du för Sverige?

Nationella i alla länder måste hjälpa varandra. I mitt hemland, Tjeckien, har vi liknande problem som här i Sverige. Internationalisterna försöker att skapa en mångkulturell värld i alla länder och då måste vi hjälpa varandra.

När och hur blev du nationalist? Hur kom du in i SDU?

Jag har alltid haft nationella värderingar. Tidigare har jag ansett mig både som konservativ och något åt vänster. Jag sätter den traditionella familjen i första hand och värderar nationens frihet och självständighet högt men samtidigt har jag kritiserat egotänkandet. Jag vill jag hjälpa de svagare, ser mig som en del i vidare sammanhang, både genom miljö och samhälle, och vill att vi tar hand om varandra och hjälper de som hamnat snett till rätta. Men när jag läste SD's partiprogram visste jag direkt att jag kommit rätt. Jag blev medlem samma dag.

Anledningen till att jag är med i SDU är att jag tyvärr tror att den gamla generationen till stora delar är förlorad. Det är svårt att få dem att tänka i nya banor och bli idealister och solidariska med sitt folk. Däremot kan de säkert bli så less på det som händer omkring dem att de ändå röstar på oss, men det är ändå ungdomen som är framtidens hopp.

Ungdomar finner i dag sällan intresse i partipolitik, hur bryter vi den trenden?

Politik betyder i dag byråkrati, smutskastning och timslånga debatter om struntsaker. Vi måste gå rakt på sak och visa att politik är att påverka allt det som finns omkring oss. Vi måste också tänka på att vi är ett ungdomsförbund och ska engagera ungdomar med intressanta aktiviteter som i och för sig är fostrande i den nationella andan men som inte är direkt politiska.

Vilka är SDU:s viktigaste frågor?

Vi måste först och främst verka på skolor. Där måste vi ta upp våldet och diskrimineringen mot svenskarna. Även det psykiska våld som speciellt svenska tjejer utsetts för måste vi lyfta fram. Vi måste dessutom poängtera att det ska vara ordning i klassrummen och att vi inte accepterar att någon konsekvent saboterar undervisningen.

Finns det någon fråga SDU borde föra hårdare?

Vi kan inte ha alldeles för många frågor samtidigt även om det är mycket man tycker är viktigt. En idé vore att föra fram sunda ideal i den svenska historien.

Finns det någon fråga som är direkt dålig?

Dödsstraffet kan man ha olika åsikter om, men jag tycker att frågan är så kontroversiell att vi snarare förlorar på att ta upp den.

Har du själv haft några förebilder inom SD eller SDU?

Det finns många som fyller viktiga funktioner på ett utmärkt sätt. Man kan säga att jag har olika förebilder på olika områden. Men vi är ju också ett parti där vi måste samarbeta och komplettera varandra.

Hur agerar du själv för att vara en förebild?

Jag försöker att leva som jag lär och jag funderar ofta på och försöker känna efter vad som är rätt och fel. Jag är nog med det jag företar mig och förlåter mig aldrig de snedsteg jag gör förrän jag gottgjort dem.

Vad har du för politiska förebilder?

Det är lätt att bli besviken på sina politiska förebilder. Politiken är smutsigare än man tror. Jag föredrar att inte ha några.

Vad har du för historiska förebilder?

Upptäcksresaren Sven Hedin, sin tids mest kände svensk, och den tjeckiske skotillverkaren Bata som införde en skola som byggde på ny pedagogik. Barnen tyckte om skolan så mycket att de grät när familjen skulle flytta därifrån.

Hur gör vi SDU till ett bättre förbund och SD till ett riksdagsparti?

Ju fler som sluter sig till oss desto högre krav kan vi ställa på de aktiva medlemmarna. Vi måste akta oss för sådana som inte klarar av att leva som en nationalist och som kan göra bort partiet för lång framtid. Vi måste agera som förebilder och det ska vara en ära att få vara en av oss.